Արդ ի հրէաստան դիմ   եմք.
որ քաղաք դաւիթի կոչեց   եալ;
Պէյթ լէհէմ երկիր յուդ   այ,
տաճար անդ է գերազարդ   եալ:
Խորհրդեամբ մեծ սքանչել   եօք,
բանն ա՛ծ ի կուսէն ծըն   եալ:
Մոգք ընծայաբերք էկ   ին,
առ փրկիչն խորհրդաւոր   եալ;
Այրն և անբանից մըսու   րն,
ուր Յս՟ խանձարրօք պատ   եալ;
Իայլ յառաջ ինոյն յայ   րի,
զ գերեզման Նախամօրն ցուց   եալ:
Ի վերայ նորայ տա   ճար,
և խորան յունաց վիճակ   եալ:
Մին դուռն ֆիրէնկի բա   նի,
և միւսն իհարաւ յունաց   լեալ:
Եւ ի հիւսիսոյ կող   ման,
մին դուռն մեզ հայոց Նախ ստաց   եալ;
Մերձ խորան լուսաւոր   չին,
հանդիսիւ՟ անդ պատարագ   եալ,
Յետոյ խորանին կող   ման,
տեղիքէ նշխարացն անկ   եալ,
Սուրբ մանկանցն բէթղէհէ   մի,
որ սեղան վըրաց ազգին   լեալ;
Եւ եկեղեցին փռան   կաց,
կանթնառեղ Տիրուհոյն էղ   եալ,